

SHADOWGHAST

KARAKASVET

THOMAS
TAYLOR

CADILAR BAYRAMI

İLK KASVET GECENİ hatırlıyor musun?

Hani Tuhaf Deniz Kasabası'nın şu Cadılar Bayramı özel gösterisini?

Arkadaşların ve ailenle ilk kez iskelede toplanıp, sihrin başlamasını beklerken soğuk gece havasında -ve çarpıkfitil mumlarının ışığında- birbirinize sokulduğunuz zamanı?

Belki de bir elinde elma şekeri, diğerinde maytap varken seni oraya baban omuzlarında taşıyıp getirmişti. Veya belki de Kukla Ustası gaz lambasını yakarken annenin seni sarmaladığı paltosunun arasından bakmıştın.

O büyülü ışık demetine bakarken nasıl göz kırptırdığını hatırlıyor musun?

Garip kokulu dumanların burnunu nasıl gıdıkladığını hatırlıyor musun?

Şovmen elleriyle gölge oyunları yapıp da dumanlı sonbahar havasında üzerinde süzülerek uçup dans eden şekiller ve kuklalar yarattığında nefesinin hayretle nasıl kesildiğini hatırlıyor musun?

Onu gördün mü?

Becerikli şovmenin parmaklarıyla yapmadığı o fazladan gölgeyi gözünün ucuyla yakalayabildin mi?

Hiçbir şeye ait olmayan gölgeyi?

Gaz lambasının ışık demetinin kenarında karanlık bir keyifle hoplayıp zıplayan, kendisini görmek için döndüğünde asla olduğunu zannettiğin yerde bulamadığın ama daima orada olan, kukla gösterisi bitene dek gölge kuklalarına eziyet eden, onları tek tek avlayan ve kapan çarpık çurpuk bir şekil.

Ve duman kıvrıla kıvrıla tütüp yok olmuştu.

Ve bütün gölgeler kaybolmuştu.

Ve gaz lambasının tıslaması, iskelenin gıcirtısı ve sonsuz denizin çalkalanması dışında hiçbir ses kalmamıştı.

Peki, hatırlıyor musun?

Karakasvet'i hiç gördün mü?

Şu dediğime bak.

Tabii ki görmedin!

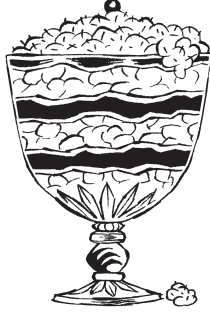
Muhtemelen ne Kasvet Gecesi'ni ne çarpıkfitil mumlarını ne de diğerlerini duydun.

* E. N. Karakasvet, Shadowghast canavarının Türkçedeki karşılığı.

Tabii daha önce Tuhaf Deniz Kasabası'na gelmişsen ve çok fazla soru sormuşsan durum değişir. Ama öyle bile olsa, dünyanın geri kalanının Cadılar Bayramı olarak bildiği geceye denk gelen bu garip geleneğimizi unutacağından eminim. Çoğu insan gibi yılın bu zamanında büyük olasılıkla sen de Tuhaf Deniz Kasabası'nın derinleşen sokaklarında gölgelerden kaçıyorsundur. Bazen ihtiyacın olan tek şey, ne kadar küçük olursa olsun bir kıvılcımdır.

Tabii o ışık oyunu, aslında karanlığın bir oyunu değilse.

DOĞUM GÜNÜ KAHVALTISI

BAZI KELİMELER BİRBİRİNE ait gibiler, öyle değil mi? *Büyülü ve fener, tuhaf ve gölge* ya da *ateş ve masal* gibi. Ama tam şu anda, sabahın ışığında ve otelin yemek salonunun sıcaklığında, başka hiçbir sözcük birbirine sıcak, *tereyağlı, kızarmış* ve *ekmek* kadar yakışmıyordu.

Ve bunu en iyi benim bilmem gerekirdi. Konu kahvaltı olduğunda, ben, Büyük Nautilus Oteli'nin kayıp eşya sorumlusu Herbert Limon, bir nevi uzman sayılırdım. İşte bu yüzden, mutfak çalışanları büfenin üstüne tepsiler dolusu lezzetli şeyler koyarken bu dev saksıdaki eğrelti otunun arkasına saklanmış, burnumu yemek salonunun duvarındaki cam panellere dayamış, uzmanlıktan çatlıyordum.

Bugün özel bir gündü ve gözlerimin önünde servis edilen bütün kahvaltıların anası olabilecek türden bir kahvaltı, burun deliklerimde dans edip diş etlerimin karıncalanmasına neden oluyordu.

Bana inanmıyor musunuz? Peki o zaman, yanıma gelip burnunuzu pencereye bastırın ve cızırdayan sosis yığınlarını, pastırma tepelerini, çıtır çıtır ve sıcacık patates mükveri dağlarını kendi gözlerinizle görün. Akmaya hazır sarılarıyla birlikte yağda kızartılmış veya biberli bir mükemmelliğe ulaşıncaya dek çırpılmış yumurtalara, balla fırınlanmış düğme mantarlarına, tavada çevrilmiş domateslere ve dumanı üzerinde tüten fasulyelere, kızartılmış ve tereyağı sürülmüş (evet!) ekmek dilimlerine, fırından yeni çıkmış, altın sarısı hamur işlerine, wafflelara ve akçaağaç şuruplarına, toz şekerlerle parlıdayan ve içi şefin spesiyali ahududu reçeliyle doldurulmuş kahvaltılık hamur kızartmalarına bakın.

Ve hepsinin ortasında, sofra takımlarının, zarif porselenlerin ve antika çatal-bıçakların üzerinde yükselen, tek bir vişne şekerlemesiyle süslenmiş, krallara layık, muhteşem bir meyveli krem şantiyle tepeleme dolu dev bir kesme cam kâse bulunuyor.

Penceremin buğulanmasına şaşmamalı! Eminim sizinki de buğulanıyordur.

Çünkü bugün Leydi Kraken'in doğum günü. Ve Büyük Natutilus Otel'i'nin sahibi Leydi Kraken, bundan uzun bir zaman önce doğum günlerinde özel bir kahvaltı ikram edilmesini ve bütün -bütün- otel çalışanlarının davet edilmesini buyurmuştu.

Leydi'nin kendisi katılmayacaktı elbette. İnzivaya çekildiğinden beri hiç ortaya çıkmıyordu. Ama kendi kahvaltısı -haşlanmış tek bir katı yumurta ve bir yüksük dolusu kimyon- pırıl pırıl parlayan gümüş bir kapağın altında altıncı kata taşınıp da küçük bir fincan sade kahve eşliğinde özel odasında servis edilir edilmez geri kalanlarımız da içeri doluşabilirdi.

Yani en azından teoride böyle olması gerekiyordu. Ama bir pürüz çıktı...

“Acele edin!” Terli ellerini buyurganca cırpan Bay Yumuşakça'nın huysuz sesi duyuldu. “Haydi, şunu aradan çıkaralım. Çalışmaya ne kadar hızlı geri dönerseniz o kadar iyi.”

O yemek salonunu uzun adımlarla kat ederken -ve bıyığı pastırma ve kruvasanların beklentisiyle seğirirken- ben de cam panelin altına çömeldim.

Bakın, bu sabah hepimize kahvaltı ikram eden Leydi Kraken iken, kimin en önce yiyeceğine Otel Yöneticisi Bay Yumuşakça karar veriyordu.

Ve kimin en son yiyeceğine de...

Arkamdan gelen bir kadın sesi, “Sana hiç kalmayacak diye mi endişeleniyorsun?” diye sordu ve birden yerimden sıçradım. Otelin konuklarından biri beni eğretilti otunun içinde saklanırken bulmuş olmalıydı! Bir şeye ihtiyacı olup olmadığını öğrenmek için arkama dönmem gerekiyordu ama gözlerimi, kahvaltı olayının tedirgin edici bir şekilde geliştiği yemek salonundan alamıyordum.

Bay Yumuşakça en iyi masaya oturmuştu ve tabağına sosis ve yumurta yığmaları için garsonlara işaret ediyordu. Restoranın uzakta kalan tarafında, sıralarını bekleyen kat hizmetlileri şimdiden aç bir kuyruk oluşturmaya başlamışlardı.

Arkamda bekleyen kişiye “Eh, geçen sene hiç yiyemedim!” diye açıkladım. “Ondan önceki sene de. Benim Leydi Kraken’in doğum günü kahvaltısından yiyememem, neredeyse geleneğin bir parçası hâline geldi.”

“Ah,” dedi ses. “Bu çok üzücü.”

Bir garson, tereyağlı kruvasanlardan üçünü yöneticinin önüne koyarken “Şey, belki bir kruvasan alabilirim,” diye itiraf ettim. “Eğer kalırsa. Ama ortada bir iki gün bekleyip iyice bayatladıktan ve sertleştikten sonra.”

“Bu yıl farklı olacak, Herbie,” dedi ses. Koyu renkli bal gibi çok da tatlı bir sesti ve enseme gıdıklıyordu. “Söz veriyorum.”

Bir elin şapkamı nazıkçe düzelttiğini, ardından da omzuma dokunduğunu hissettim.

Ve durgunlaştım.

Kahvaltının kokuları kenara çekilip yerini bir tutam parfüme bıraktı. Ancak koku, iyice içime çekmeden kayboldu. O parfümü tekrar koklama isteğiyle baş başa kaldım. Sonunda konuşanın kim olduğunu görmek için arkama döndüm ama arkasına saklandığımı zannettiğim eğrelti otunun yaprakları dışında hiçbir şey yoktu. Kim olduğunu görmek için lobiye dönmeye çalışırken sinir bozucu bitkinin dallarına takıldım.

Resepsiyonda otele giriş yapan insanlar vardı. Otel resepsiyonisti Amber Bozkehribar fötr şapkalı, kırmızı suratlı ve tıknaz bir adama çok sayıda oda anahtarı verirken, adamın hemen arkasında da tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş ve taşıdıkları kutularla valizlerin ağırlığının altında ezilmiş iki uzun boylu adam duruyordu. Bunlardan hiçbiri tatlı sesli ve güzel parfümlü tiplere benzemiyordu ama arkalarında dördüncü bir kişi daha vardı.

Pirinç asansörün yanında, arkası bana dönük bir kadın duruyordu. Uzun boylu ve ince yapılıydı, parlak kuzguni siyah saçları vardı ve ışığı tuhaf şekillerde yansıtan işlemeli bir manto giyyordu. Kendimi kadının arkasına dönmesini dilerken yakaladım ama kadın dönmedi.

Derken garip bir şey oldu.

Tuhaf Deniz Kasabası'nın üzerindeki bulutlar dağıldı ve otele yüksek pencerelerinden birinden aşağıdaki insan grubunun üzerine altın gibi bir güneş ışığı demeti düştü.

Ve bir...

Bir şey gördüm!

Manzarada yanlış olan bir şey vardı, ya ışığın içeri girişinden ya da gölgelerin düşüş şeklinden...

Tuhaf ışık oyununa odaklanabilmek için gözlerimi ovaladım ve kırıştırdım ama tam o sırada asansör geldi ve parlak kuzguni siyah saçlı kadın asansör kabinine girdi. Valiz taşıyan adamlar da peşinden içeriye doluştu. Kapılar kapandı ve gittiler.

Gözlerimi bir kez daha ovaladım. Belki de kahvaltı eksikliğinden dolayı keçileri kaçırmaya başlamıştım.

Ama kuzguni siyah saçlı kadını merak etmeden duramıyordum.

Kimdi? Ne demek istemişti?

Ve yüksek sesle “Adımı nereden biliyor ki?” diye sordum.

